

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק כ"ד

קונטרס 894

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

השפעות הרשב"י

יג

ארגון קו טלפון עולמי 0722-99-00-44, וכל אחד יקח על עצמו שעה או חצי שעה ביום להשתתף באליף סיומי זוהר הקדוש ביום אחד (לכל הפחות), ולהתחבר כל היהודים באהבה ואחדות למען שמו באהבה.

פרטים אפשר לקבל אצל חברי הועד העולמי להצלת עם ישראל, שעל ידי הארגון הקדוש "מפעל הזהר העולמי" יצ"ו.

ב"ה שזכינו שהגאון הצדיק המקבל הרב בניהו שמואלי שליט"א ראש ישיבת המקבלים "נהר שלום" ירושלים, והרב מזכה הרבנים העולמי רבי פנחס ראובן שליט"א, הוציאו פעת סטים של זוהר הקדוש במהדורה מיוחדת עם תרגום ללשון הקדש, במחיר מסבסד, וכך כל אחד יכול תכף להתחיל ללמוד ולהבין זוהר הקדוש, שעל זה אמר בעל הכסא מלך: אם גבין מאמר אחד עולה לו ללמוד שנה תמימה, ובזה יזכה להיות מבני עליה, היושבים ראשונה במלכות.

התעוררות ללמוד מוסר והתחזקות בלמוד הזוהר הקדוש בימים אלו

בעשרת ימי תשובה יראי שמים נוהגים ללמד כל יום מעשרת ימי תשובה פרק אחד מהרמב"ם הלכות תשובה שיש בו עשרה פרקים, פרק אחד ליום.

עוד כתבו הברכי יוסף (סימן תר"ג ס"ו), מט"א (ס"ד), שיש ללמד ספרי מוסר בעשרת ימי תשובה, וכך החיים (ס"י), ומשנה ברורה (ס"ב), מביאים שהרא"ש כתב שיקרא באלה הימים באגרת התשובה של רבינו יונה.

ונהגו כל עם בני ישראל בני נביאים ללמוד ולסיים את ספר תקוני הזהר הקדוש, וכן ללמד את האדרות הקדושות.

כתבו המטה אפרים (ס"ד), אור צדיקים (סימן ל"ו סעיף ב') רוח חיים (סימן תר"ג אות ד'), שכל תלמיד חכם חייב ללמוד קבלה בפרט באלו הימים.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

צריכים לעסק גם בחלק הנסתר

כתוב בשלחן ערוך ארח חיים (סימן עדר"ת סעיף א), **מדליקין מנר לנר**, וכתב על זה הדמשק אליעזר (תנינא צ"ט), הנרות רומזים לתורה הקדושה, ויש בתורה חלק הנגלה וחלק הנסתר, וצריכים לעסק גם בחלק הנסתר, דהינו ספרי חסידות [המלאים מזוהר הקדוש], ואין להסתפק רק בזה שנוסע לרבי או שבא רצונו של צדיק לא אומר תחנון ובהו חושב שהוא חסיד גדול, אלא יש ללמוד בספרי חסידות ולהתנהג על פי דרכי הצדיקים, [אשר כידוע הבעל שם טוב וכל תלמידיו הקדושים זרזו וצוו לכל היהודים הגאונים עם הפשוטים ללמוד ולעסק בלמוד הזוהר הקדוש, ועוד מלתם אמונה ומתהדת מסוף העולם ועד סופו שאי אפשר לזכות ליראת שמים טהורה ואהבת השם יתברך בלי הלמוד הקדוש הזה של הזוהר הקדוש, לך נא ראה בספר אור הזוהר השלם את דבריהם הקדושים ותרוה צמאונך].

הגאון הצדיק הקדוש המקובל האלוקי רבינו יהודה פתיה זי"ע
מחבר הרבה ספרים בנגלה ובנסתר.

הקדמה

- רבי יהודה פתיה - מגדולי מקבלי בבלי - נולד בבגדד בשנת תרי"ט - 859' - נפטר בירושלים בשנת תש"ב - 942'.
- בשנת תרס"ה - 905', בתחלת המאה העשרים עלה לארץ ישראל. - כבר מנעוריו למד קבלה אצל גדולי המקבלים בדורו, הרב יוסף חיים. מספריו: "בית לחם יהודה", פרוש על ספר הזוהר - "מתוק לנפש", באור על סבא דמשפטים.
- ינו הרקח - באור על ה"איזרא רבא" וה"איזרא זוטא", שבספר הזוהר. בית לחם יהודה - פרוש על ספר הקבלה עץ חיים.

וכעת שהדברים הללו התגלו, שמחתי, ואמרתי שאשרי חלקי שהייתי בזה. ועוד, שדברים עליונים שלמעלה התגלו כפן על ידי מר.

דססתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי. רבי שמעון פתח ואמר, ויקח שש מאות רכב בחור וכו', בא ותראה, חכמת מצרים, שכל מה שעשו - לסוד החכמה שלמעלה הם עשו. ופרעה היה יותר חכם, שהרי אין מעמידים מלך במצרים, אם לא יהיה החכם מכלם.

וע"ז זה כתוב ויקח, הוא נטל הכל בחכמה, נטל עצה של חכמה אליו. אמר, העם הזה הם שש מאות אלף. נכנס לחדרו, והפך בכל מיני כשפים שלו, ועשה פגימות ופסים, וכשף כשפים, ונטל שש מאות רכב נבחרים. בחור - נבחרים בכשפים טעונים בכל מיני קסמים וכשפים בסוד שלמעלה, של אותו הממנה שהתמנה עליהם.

והיה נוסע טעון בקסמים וכשפים, שש מאות רכב בחור, שהיו נבחרים כנגדם של ישראל. וכל רכב מצרים - כל אחד ואחד טעון בכשפיו וקסמיו. לא היו חכמים במצרים שלא טעונים במטענים של קסמים וכשפים. ושרשם על פלו - מה זה ושרשם? אלא מיני כשפים לו חקוקים בשלש שלש. ושמות של טמאה היו באותיות של שלש שלש. כלם חקוקים בקשרים מזוינים, כמו שלמעלה, להיות לו פלי זין קשורים לישראל.

ע"ז הפלה כתוב, שהרי עצה נטל על פלה, וכדי להשמיד את ישראל. וכלם היו מיני מחנות על פלה, שהיתה נוסעת לפניהם של ישראל.

דהוינא ברא. ותו, דמלין עילאין דלעילא, אתגליין הכא על ידא דמר.

לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי, רבי שמעון פתח ואמר, (שמות יד ט) ויקח שש מאות רכב בחור וכו', תא חזי, חכמתא דמצרים, דכל מה דעבדו, לגבי רזא דחכמתא דלעילא עבדו. ופרעה חכים הוה ותיר, דהא לא מוקמי מלפא במצרים אי לא יהא חכים מפלהו.

וע"ז דא פתיב ויקח, איהו נטיל כולא בחכמה, נטיל עיטא דחכמתא לגביה. אמר, עמא דא שש מאות אלף אינון, עאל לאידרוי, והפך בכל זיני תרשין דיליה, ועבד פגימין פסיסין, (כ"א פססין) וחרש תרשין, ונטיל שית מאה רכב ברירן. בחור: ברירן בתרשין, טעונין בכל זיני קסמין וחרשין כרזא דלעילא, דההוא ממנא דאתמנא עליהו.

והוה נטיל טעין בקסמין וחרשין, שש מאות רכב בחור, דהוה ברירן לקבליהו דישראל. וכל רכב מצרים, כל חד וחד טעין בתרשוי וקוסמוי. לא הוה חפימין במצרים, דלא טעין טעונין דקסמין וחרשין.

ושרשם על פלו, מאי ושרששים. אלא זינין דחרשין ליה גליפן בתלת תלת. ושמהן דמסאבו הוה באתון דתלת תלת. פלהו גליפי בקסירין מזוינין, כגוונא דלעילא, למהו ליה זיונין קסירין לגביהו דישראל.

ע"ז פלה פתיב, דהא עיטא נטל על פלה, ובגין לשיצאה לון לישראל. וכלהו הוה זיני משריין על פלה, דהות נטלא קמיהו דישראל.

מִיָּד (שם פסוק ח) וַיִּחְזַק ה' אֶת לֵב פְּרָעָה וַיִּרְדֹּף אַחֲרַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רָמָה. מִיָּד רָמָה לֹא כְּתִיב, אֲלֵא בְּיַד רָמָה. אִיִּהי יַד דְּכְתִיב בֵּיהּ (שם לא), וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה, הַהִיא יַד הַגְּדוּלָּה אִיִּהי יַד רָמָה. בְּהִיא שַׁעֲתָא, חֲקִיק קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִיא יַד, כָּל דִּיּוֹקְנִין, וְכָל חַיִּילִין וְתוֹקְפִין דְּמַצְרָאֵי, פְּגוּנָא דְּאֵינוּן חֲרָשִׁין וְקַסְמִין דַּעֲבָדוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּהוּוּ אַתְיִין בְּחַרְשָׁא דָּא. הַהִיא יַד, הָהּ חֲקִיק בֵּיהּ לְקַבְלִיהּ דִּיהוּא חֲרָשָׁאֵי, וְאַתְבָּרַת קַמִּיהּ דִּיהוּא דִּיּוֹקְנָא דִּיהוּא חֲקִיק בְּהוּא יַד. הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (שם טו ו) יְמִינָךְ יִי נֹאדְרֵי בַּפִּי יְמִינָךְ יִי תַרְעֵץ אוֹיֵב. וּבְגִין הַאי דְּמִיתִיךְ, דִּיּוֹקְנִין וְצִיּוּרִין חֲקִיקְנָא בִּיךְ, פְּגוּנָא דְּסוֹסוּוֹתָא דְּפְרָעָה. עַד הָכָא. אַבְרָ בְּקִישׁוּרָא דְּמַלִּין, לֹא אַתְקַשְׁרוּ. דְּאֵי הָכִי, מְאִי הַאי לְגַבֵּי קָרָא דְּלַעֲיִלָּא, וּבְרָזָא דְּרַחֲמֵינוּ וְחֻדְדוּהּ דְּתַשְׁבַּחְתָּא דָּא. מְאִי בְּעָאן הָכָא רְתִיכִין דְּפְרָעָה. וּמְאִי קָא אַתִּיב לְגַבְהָ.

אַלְא וְדַאי כּוּלָּא בְּקִישׁוּרָא דְּרָזָא חֲדָא אִיִּהוּ. לְסוֹסְתֵי בְּרַכְבֵּי פְּרָעָה. אַהֲדַרְנָא לְמַלְהָ קַדְמָאָה. דְּכַד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנִי לָהּ עַל כָּל אֵינוּן אוֹכְלֹסִין וּמְשִׁירִין דְּלַתְתָּא לְמַהוּי רִישָׁא דְּלַהוּן. מַהֲהוּא זְמַנָּא אִיִּהי מְשַׁבַּחַת תְּדִיר, וְלֹא שְׂכִיכַת, וְכָל אוֹכְלוֹסִין דִּילָהּ מְשַׁבַּחַן תְּדִיר, וְלֹא שְׂכִיכוּ לְעַלְמִין.

וְתוֹשְׁבַּחְתָּא דְּרַחֲמֵינוּ דָּא, הוּי שִׁירוּתָא, כַּד נִפְקַת מִמְצָרִים, וְכָל אוֹכְלוֹסִין דְּלַעֲיִלָּא וְתַתָּא הוּוּ קַמָּה, וּכְדִין שְׂרִיאַת רַחֲמֵינוּ דְּתוֹשְׁבַּחְתָּא לְגַבֵּי עֵילָא. וְסוֹסוּוֹן דְּפְרָעָה וְרִתִּיכוּי הוּוּ נִטְלָן אַבְתְּרִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, אִיִּהי שְׂרִיאַת בְּתוֹשְׁבַּחְתָּא דְּרַחֲמֵינוּ לְגַבֵּי עֵילָא.

מִיָּד - (שמות יד) וַיִּחְזַק ה' אֶת לֵב פְּרָעָה מִלֶּךְ מִצְרַיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רָמָה. מִיָּד רָמָה לֹא כְּתוּב, אֲלֵא בְּיַד רָמָה. הִיא הַיָּד שְׂכַתוּב בֵּיהּ (שם) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה. אוֹתָהּ הַיָּד הַגְּדוּלָּה הִיא יַד רָמָה. בְּאוֹתָהּ שַׁעֲהָ חֲקִיק קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּיַד הַזֶּה כָּל הַדִּיּוֹקְנָאוֹת וְכָל הַצְּבָאוֹת וְהַחֲזָקִים שֶׁל הַמִּצְרַיִם, כְּמוֹ שְׂאוֹתָם הַכְּשָׁפִים וְהַקְּסָמִים שַׁעֲשׂוּ, בְּשַׁעֲהָ שְׁהִיוּ בְּאִים בְּכַשׁוּף הַזֶּה. אוֹתָהּ הַיָּד הִזֵּה חֲקוּק בֵּיהּ כְּנֶגֶד אוֹתָם הַמְּכַשְׁפִּים, וְנִשְׁבְּרָה לְפָנֵי אוֹתוֹ הַדִּיּוֹקְנָן שְׁהִיָּה חֲקוּק בְּאוֹתָהּ הַיָּד. זֶהוּ שְׂכַתוּב (שם טו) יְמִינָךְ ה' נֹאדְרֵי בַּפִּי יְמִינָךְ ה' תַרְעֵץ אוֹיֵב. וּמְשׁוּם זֶה דְּמִיתִיךְ, דִּיּוֹקְנָאוֹת וְצִיּוּרִים חֲקִיקְתִּי כְּךָ, כְּמוֹ הַסּוֹסִים שֶׁל פְּרָעָה. עַד כָּאן. אַבְרָ בְּקִשְׁר הַדְּבָרִים לֹא נִקְשְׁרוּ. שְׂאֵם כְּךָ, מַה זֶה לְגַבֵּי הַפְּסוּק שֶׁלְמַעַלָּה, וּבַסּוּד שֶׁל אַהֲבָה וּשְׂמֵחָה שֶׁל הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה? מַה רוֹצִים כָּאן מְרַכְּבוֹת פְּרָעָה, וּמַה הוּא הַשִּׁיב לָהּ?

אַלְא וְדַאי שְׁהַכַּל בְּקִשְׁר שֶׁל סוּד אֶחָד הוּא, לְסוֹסְתֵי בְּרַכְבֵּי פְּרָעָה. חֲזַרְנֵנוּ לְדַבֵּר הַרְאִשׁוֹן. שְׂכַפְאֶשֶׁר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַה אוֹתָם עַל כָּל אוֹתָם הָאוֹכְלוֹסִים וְהַמְּחַנּוֹת שֶׁלְמַטָּה לְהִיוֹת הַרְאֵשׁ שְׁלָהֶם, מְאוּתוֹ הַזְּמַן הִיא מְשַׁבַּחַת תְּמִיד, וְלֹא שׂוֹכְכַת, וְכָל אוֹכְלוֹסִיָּה מְשַׁבַּחִים תְּמִיד, וְלֹא שׂוֹכְכִים לְעוֹלָמִים.

וְהַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל הָאֲהֲבָה הַזֶּה הִיִּתְהָרָא שִׁית, כְּשִׁצְעָא מִמְצָרִים, וְכָל הָאוֹכְלוֹסִים שֶׁלְמַעַלָּה וְלַמַּטָּה הִיוּ לְפָנֵיהּ, וְאֵז הַתְּחִילָה אַהֲבַת הַתְּשַׁבַּחַת לְמַעַלָּה. וְסוֹסֵי פְּרָעָה וּמְרַכְּבוֹתֶיהּ הִיוּ נוֹסְעִים אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל, הִיא הַתְּחִילָה בְּתַשְׁבַּחוֹת שֶׁל אַהֲבָה אֶל מַעַלָּה.

וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא רָצָה
בַּתְּשׁוּבָהּ בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן, כְּמוֹ
שֶׁשָּׁנִינוּ (שְׁמוֹת יד) וְלֹא קָרַב זֶה אֶל
זֶה כָּל הַלְּיָלָה. וְהוּא הִשְׁתִּיק
אוֹתָהּ מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָהּ הַהֶבְהָה
שֶׁהִתְחִילָה.

צא וראה, כִּלְהַ שְׁעוֹמֶדֶת בְּאַהֲבָה
לְרֵאוֹת בַּעֲלָהּ, כְּשֵׁרוּאָה אוֹתוֹ,
מִתְעוֹרְרֶת אֲהַבָה אֵלָיו, וּמִתְחִילָה
לְשַׁבֵּחַ לוֹ. וְאִם הוּא לֹא רוֹצֵה
בַּתְּשׁוּבָהּ, מִשְׁתִּיקָה בַּשְׁתִּיקָה
מִהִתְעוֹרְרוֹת הַהֶבְהָה שֶׁהִתְחִילָה.
אֵיךְ שׁוֹכֵף לְבָהּ וּרְצוֹנָה?

בֵּינוֹן שְׂטָבְעוּ כָּל אוֹתָם הַסּוֹסִים
וְהַמְּרַכְבוֹת שֶׁל פְּרָעָה בַּיָּם, וְרֵאוּ
יִשְׂרָאֵל כָּל אוֹתָם גְּבוּרוֹת וְנִסִּים
שֶׁעָשָׂה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שֶׁבָחוּ יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ תְּשׁוּבָהּ
בְּשִׁבְלִיהָ. וְקָבַל אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת טו) אֲז
יִשִּׁיר מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לֵה'. אַחַר כֵּן
כְּשִׁחְזְרָה הַבָּאָר, שֶׁבָחוּ יִשְׂרָאֵל
תְּשׁוּבָהּ בְּשִׁבְלִיהָ, שְׁכָתוּב אֲז
יִשִּׁיר יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת.
כֹּא יְהוֹשֻׁעַ וְשִׁבְחָה תְּשׁוּבָהּ
בְּשִׁבְלִיהָ. בָּאוּ דְבוּרָה וּבְרַק
וְשִׁבְחוּ תְּשׁוּבָהּ בְּשִׁבְלִיהָ.

בֵּינוֹן שְׁבִנָה שְׁלֵמָה אֶת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, וְכָל הָעוֹלָמוֹת הָיוּ
בְּמִשְׁקַל אֶחָד, אֲז הָיָה עוֹרְרָה
אַהֲבָה וְתְּשׁוּבָהּ עֲלֵיוֹנָה, וְאִמְרָה
דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים אֵלּוּ שֶׁל תְּשׁוּבָהּ
וְאַהֲבָה אֵלָיו.

אֲז הוּא, מִתּוֹךְ אֲהַבָה וּתְשׁוּבָהּ
הַכֹּלָה, רָצָה לְהַזְכִּיר לָהּ אוֹתָהּ
שֶׁתִּיקָה שֶׁעָשָׂה לָהּ לְשִׁתְּקָה, וְלֹא
רָצָה בַּתְּשׁוּבָהּ. פָּתַח וְאָמַר, (שִׁיר
א) לְסִסְתִּי בְּרַכְבִּי פְּרָעָה. כְּשֵׁאוֹתָם
הַסּוֹסִים וְהַמְּרַכְבוֹת שֶׁל פְּרָעָה הָיוּ
בָּאִים וְרוֹדְפִים אַחֲרַי יִשְׂרָאֵל -
דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי, הִשְׁתַּקֵּיתִי אוֹתְךָ
בְּהִשְׁתַּקָּה. דְּמִיתִיךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
וַיִּדַם אַהֲרֹן. שְׁמֵשׁ בְּגִבְעוֹן דָּוִם.

וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא בְּעֵי תְּשׁוּבָהּתָא בְּהֵהוּא
זְמַנָּא, כְּמָא דְתַנִּינָן דְכְּתִיב (שם יד ב) וְלֹא
קָרַב זֶה אֶל זֶה כָּל הַלְּיָלָה. וְאִיהוּ אֲשִׁתִּיק לָהּ
מִגּוֹ תְּשׁוּבָהּתָא דְרַחֲמֵי דְשָׂרִיאַת.

פּוֹק חֲזִי, כִּלְהַ דְקִימָא בְּרַחֲמֵי לְמַחְמֵי
לְבַעֲלָהּ, כִּד חֲמָאֵת לִיהּ, אַתְעַרַת רַחֲמֵי
לְגַבְיָהּ, וְשָׂרִיאַת לְשִׁבְחָא לְגַבְיָהּ. וְאִי אִיהוּ לֹא
בְּעֵי תְּשׁוּבָהּתָא, מִשְׁתַּקָּה בַּשְׁתִּיקוּ
מֵאֲתַעְרוּתָא דְרַחֲמֵי דְשָׂרִיאַת. אֵיךְ שְׁכִיף לְבָהּ
וּרְעוּתָהּ.

בֵּינוֹן דְּטָבְעֵי כָּל אֵינוֹן סוֹסוֹן וְרַתִּיכִין דְּפְרָעָה
בְּיָמָא, וְחֵמוּ יִשְׂרָאֵל כָּל אֵינוֹן גְּבוּרָאן
וְנִיִּסִין דְּעַבְד לֹון קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, שֶׁבָחוּ
יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעָא תְּשׁוּבָהּתָא בְּגִינָהּ, וְקָבַל לֹון
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכְּתִיב, (שם טו א) אֲז יִשִּׁיר
מִשָּׁה וּבְנֵי (דף פ"ג ע"א) יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת
לִי'. לְבַתֵּר כִּד אַהֲדַר בְּיָרָא, שֶׁבָחוּ יִשְׂרָאֵל
תְּשׁוּבָהּתָא בְּגִינָהּ. דְכְּתִיב, אֲז יִשִּׁיר יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשִּׁירָה הַזֹּאת. אַתָּא יְהוֹשֻׁעַ וְשִׁבְחָה תְּשׁוּבָהּתָא
בְּגִינָהּ. אַתּוּ דְבוּרָה וּבְרַק וְשִׁבְחוּ תְּשׁוּבָהּתָא
בְּגִינָהּ.

בֵּינוֹן דְּבָנָה שְׁלֵמָה בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְעֲלָמִין הָיוּ
כִּלְהוּ בְּשִׁיקוּלָא חֲדָא, כְּדִין אִיהִי אַתְעַרַת
רַחֲמֵי וְתְּשׁוּבָהּתָא עֵילָאָה, וְאַמְרַת מִלִּין
עֵילָאִין אֵילִין דְתְּשׁוּבָהּתָא וְרַחֲמֵי לְגַבְיָהּ.

כְּדִין אִיהוּ, מִגּוֹ רַחֲמֵי וְתִיאוּבָתָא דְכֹלָה, בְּעָא
לְאַדְפוּרֵי לָהּ הֵהוּא שְׁתִּיקוּ דְעַבְד לָהּ
לְמִשְׁתַּק, וְלֹא בְּעָא תְּשׁוּבָהּתָא, פָּתַח וְאָמַר,
לְסִסְתִּי בְּרַכְבִּי פְּרָעָה, כִּד אֵינוֹן סוֹסוֹן וְרַתִּיכִין
דְּפְרָעָה הָיוּ אַתְיָן וְרַדְפִין אַבְתְּרִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל,
דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי, אֲשִׁתִּיקִית לָךְ בְּאַשְׁתוּקָא.
דְּמִיתִיךְ: כְּמָא דְאַתְמָר, (ויקרא ג) וַיִּדַם אַהֲרֹן.

(יהושע י ב) שְׁמֵשׁ בְּגִבְעוֹן דָּוִם.

ועם כל זה כף צריף, שהרי באותו זמן עד עתה, הננים והאוכלוסים שבארץ וכל התקונים שלך לא היו שלמים כראוי, ואת לא היית מתעטרת בהם כראוי בתקוניך. אבר עכשו נאוו לחיך בתורים, כמה נאים כל התקונים שלך, וכמה יפים הם בתורים, שפכר קבלו תורה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, והתעטרה בהם מה שלא היית מקדם לכן.

ומשום כף דמיתוך רעיתי, ולא רציתי בתשבחותיך והתעוררות אהבתך, משום שאת ערום ועריה, ולא היית מתתקנת בתקונים. וכעת כמה נאים התקונים שלך, ורצוני כך, ובדברי תשבחתך. צוארך - הרי יש לך בית מקדש בארץ, בגן של כל הציורים העליונים, וכמה צדיקים וחסידים נכנסים לתוכו. ועכשו שאת מתעטרת בתקוניך ובשלמות שלך, הרי כל המקורות העליונים וכל הדרגות והאיברים הרי הם אליך, לקבלך, ולתמן אותך בתקונים עליונים. ועל זה (שיר א) תורי זהב נעשה לך. נעשה ודאי. לא כתוב אעשה, אלא נעשה, מראש הנקדה העליונה עד היסוד התחתון נתמן אותך, ונעשה לך מן הצד של זהב, ששם התעוררות של אהבה עם נקודת הפסך - מצד הימין. הריאות, שהרי ההתעוררות של מעלה אין מתעוררת ואין מתתקנת אליה, אלא כשהוא מתתמן בראשונה בתקוני העולם הזה. כיון שנתתקנו בה תקוני העולם הזה כראוי, אזי התקונים שלמעלה מתתקנים בה, ונותנים לה תורי זהב עם נקודת הפסך. תורי, כמו שנאמר (אסתר ב) תור אסתר בת אביחיל.

ועם כל דא, הכי אצטרף, דהא בההוא זמנא עד כען, בגין ואכלוסין דארעא, וכל תיקונין דילך, לא הוו שלמין כדקא יאות, ואת לא הוית מתעטרא בהו כדקא יאות בתיקוניך. אבר השתא נאוו לחיך בתורים, כמה יאין כל תיקונין דילך, וכמה שפירין אינון בתורים, דכבר קבילו אנרייתא, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ואתעטרת בהו. מה דלא הוית מקדמת דנא.

ובגין כף דמיתוך רעיתי, ולא בעינא בתושבחתך, ואתערו דרחימו דילך, בגין דאת ערום ועריה, ולא הוית מתתקנא בתיקונין. והשתא כמה יאין תיקונין דילך, ורעותא דילי כף, ובמילי תושבחתך. צוארך, דא אית לך בי מקדשא בארעא, בגוונא דכלהו ציורין עילאין וכמה צדיקים וחסידים עאלין בגויה.

והשתא דאת מתעטרא בתיקוניך, ובשלימו דלהוץ, הא כל מקורין עילאין, וכל דרגין ושייפין הא אינון לגבה, לקבלא לך, ולא אתקנא לך בתיקונין עילאין. ועל דא תורי זהב נעשה לך, נעשה ודאי, אעשה לא כתיב, אלא נעשה, מרישא דנקודה עילאה, עד יסודא תתאה, נתמן לך, ונעביד לך מסטרא דזהב, דתמן אתערו דרחימו. עם נקודות הפסך, מסטרא דימינא. לאחזאה, דהא אתערו דלעילא, לא אתער ולא אתתמן לגבה, אלא כד אתתקנא איהו בקדמיתא בתיקוני דהאי עלמא. כיון דתיקונין דהאי עלמא אתתקנו בה כדקא יאות, כדן תיקוני דלעילא מתתקני בה, ויהבי לה תורי זהב עם נקודות הפסך. תורי, כמה דאת אמר (אסתר ב טו) תור אסתר בת אביחיל.

וע"ז זה, כשרודפים הסוסים של רכבי פרעה - דמיתוף, שלא תשבח ולא תעיר אהבה אלי, משום התקונים שלך שלמטה אינם. וכעת נאה הוא, שהרי נאוו לחייו בתורים וגו', ודאי תורי זהב נעשה לך וגו', ונתתן אותך כראוי, וכל אחד ואחד כפי דרכו, והדברים הללו נקשרים.

לססתי ברכבי פרעה וגו' (שיר א). כתוב (שמות יג) וה' הלך לפנייהם יומם בעמוד ענן וגו'. בשעה שהוציא אותם הקדוש ברוך הוא את ישראל ממצרים, לא היו רוצים ללכת במדבר בדרך יבשה, שהיו רגילים במצרים שהיתה כמו גן עדן, כמו שנאמר כגן ה' כארץ מצרים. שהיו הולכים במקום יבש בדרך, בחרב בלי ישוב.

מה עשה הקדוש ברוך הוא? שלח לפנייהם שכניה, שהיתה הולכת בכל הגונים של זהו, בכל הגונים של תשוקה, והיו רצים אחריה לראות בתשוקה. ומשום כך היו רצים אחריה, והולכים, ולא היו מתעכבים. והקדוש ברוך הוא עשה להם כך, כך שלא יתעכב קדוש השם על השם, שהיא (כדי שלא יתעכב כבוד שמו בעולם הזה) היה רוצה להתכבד בתוף כל עמי הארץ.

כמו שאלה הלכו בחפזון, אף כך עשה פרעה במרכבות והסוסים שלו, כדי לרדף בחפזון, שלא יתעכבו מרכבותיו בדרך. מה עשה? נטל סוסות נקבות וסוסים זכרים, ושם הנקבות לפנייהם והזכרים מאחור. הזכרים היו רצים אחר הנקבות, והנקבות היו רצות מלפני הזכרים, ואלו ואלו היו רצים בחפזה, וזה פרעה עשה בחכמה, לרדף בחפזון אחרי ישראל.

וע"ז דא, פד רדפין סוסון דרכבי פרעה, דמיתוף, דלא תשבח ולא תתער רחימו לגבאי. בגין דתיקונין דילך לתתא לא הויין. והשתא יאות הוא, דהא נאוו לחייה בתורים וגו', ודאי תורי זהב נעשה לך וגו', ונתתן לך פדקא יאות. וכל חד וחד פפום אורחוי, ומלין הכי מתקשרין.

לססתי ברכבי פרעה וגו', פתיב (שמות יג כא) וה' הולך לפנייהם יומם בעמוד ענן וגו'. בשעתא דאפיק לון קודשא בריה הוא לישראל ממצרים, לא הוו בעאן למיזל במדברא באורח נגיבו. דהוו רגילין במצרים, דהווא כגנתא דעדן, כמה דאת אמר, (בראשית יג י) כגן ה' כארץ מצרים. דהוו אזלין באתר נגיבו באורחא, בחורבא בלא יישובא.

מה עבד קודשא בריה הוא, שדר קדמייהו שכניתא, דהות אזלת בכל גוונין דזחרא, בכל גוונין דתיאובתא, והוו רהיטי אבתרה למחמי בתיאובתא. ובגין כך הוו רהיטי אבתרה, ואזלי, ולא הוו מתעכבי. וקודשא בריה הוא עביד לון הכי, פי היכי דלא יתעכב קדושא דשמא על ימא, דאיהו (ג"א בגין דלא יתעכב יקרוד דשמייה בעלמא איהו) הוה בעי לאתיקרא בגו כל עממין דארעא.

כגוונא דאלין אזלין בבהילו, אוף הכי עבד פרעה ברתוכוי וסוסון דיליה, בגין למרדף בבהילו, דלא יתעכבון רתיכוי באורחא. מה עבד. נטל סוסון נוקבי וסוסון דכורי, ושוי נוקבי לקמייהו ודכורי מאחורא, דכורי הוו רהטי בתר נוקבי, ונוקבי הוו רהטי מקמי דכורי, ואלין ואלין הוו רהטי בבהילו. ודא עבד פרעה בחכמתא, למרדף בבהילו אבתרייהו דישראל.

בֵּינָן שֶׁהִשְׁגִּי אֹתָם, וְרָצָה לַעֲרֹךְ קָרֵב עִם יִשְׂרָאֵל, נָטַל הַנְּקֻבֹת וְחָגַר אוֹתָן לְאַחֲרוֹ, וְהִזְכְּרִים לַפְּנִיָּה, כְּדִי לְזַרְזֹת אֶת מַרְקְבוֹתֵינוּ. כִּף בְּרֵאשׁוֹנָה כְּתוּב וְה' הִלֵּךְ לַפְּנִיָּה יוֹמָם, וְאַחֲרֵי כֵף כְּתוּב (ס) י' וַיִּסַּע מִלֵּאף הָאֱלֹהִים הֵהָלֵךְ לַפְּנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם. וַיִּסַּע, בְּגִין דִּיתִיבֵי אֲשׁוּן יִשְׂרָאֵל, וְיִהוֹן נְטִירִין. וְכָל אֵינּוֹן גִּירִין, וּבִלְסַטְרָאִין, וְאַבְנִין, וְקוֹלְפִין, דְּהוּוּ רְמָאן לְגַבְיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, לֹא מָטוּ לִזְנוּן. וְהִינּוּ דְכְּתִיב, (שם יד יא) הַתִּיצְבוּ וּרְאוּ, וּבְגִין כֵּף דְּמִיתִיף, בְּהֵהוּא גְּוֹנָא מְמֵשׁ.

בֵּינָן שְׂאוֹתָם הָאוּכְלוֹסִים עֲבָרוּ, וְרָאוּ כָּל אֹתָם נְסִים וּגְבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַיָּם, אֲזִי נָאוּ לְחִינֵף בְּתוֹרִים, הַתְּתַקְּנוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד הָאֲמוּנָה, שֶׁכְּתוּב (ס) וַיֵּאמְרוּ בְּה' וּבְמִשָּׁה עֲבָדוּ. וְקָבְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה עַל הַר סִינַי, תּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, וְאִזּוּ הִכַּל הַתְּתַקְּנוּ, מַעֲלָה וּמִטָּה כְּרֵאוּי.

נָאוּ לְחִינֵף בְּתוֹרִים (שיר א). בֵּא וּרְאָה, כָּל הַגְּוֹנִים שֶׁבְּפָנִים, וְכָל הַמְּחַשְׁבוֹת וְהַרְצוֹנוֹת שֶׁל הַעוֹלָם שֶׁהֵם בְּתוֹף הַלֵּב, כֻּלָּם נִרְאִים בְּפָנִים. וּבְפָנִים נוֹדֵעַ מִיְהוּ הָאָדָם, אִם מַעֲשֵׂיו לְטוֹב וְאִם מַעֲשֵׂיו לְרַע, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הַכֶּרֶת פְּנֵיהֶם עֲנֹתָה בָּם. וְעַכְשָׁיו שֶׁהַתְּתַקְּנוּ שֶׁל הַכָּל כֻּלָּם כְּרֵאוּי, בְּתַקְּוִים כְּשֵׁרִים, בְּתַקְּוִים שֶׁל מַעֲשֵׂים טוֹבִים, מִיַּד נָאוּ לְחִינֵף, בְּלֹא בּוֹשָׁה כָּלֵל.

וְכֵן זֶה הִיָּה בְּזִמְן שֶׁנִּבְנְהָ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה, מַעֲלָה וּמִטָּה, וְאִזּוּ הַתְּתַקְּנוּ הַפָּנִים כְּרֵאוּי, הַתְּחַבְּרוּ פָּנִים בְּפָנִים כְּרֵאוּי.

לְחִינֵף, וְלֹא כְּתוּב פְּנֵיךְ, מִשׁוּם שֶׁהִכָּל אֶחָד, אֲבָל לְחִינֵם, הֵם

בֵּינָן דְּאִדְבִיק לִזְנוּן, וּבְעָא לְאַגְחָא קְרָבָא בְּיִשְׂרָאֵל, נָטַל נוֹקְבֵי וְחָגַר לִזְנוּן לְאַחֲרָא, וּדְכַוְרֵי לְקַמְיֵיהוּ, בְּגִין לִיאֲשָׁא רְתִיכוּי. כֵּף בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, וְה' הִלֵּךְ לַפְּנִיָּה יוֹמָם, וּלְבַתֵּר כְּתִיב, (שמות יד יט) וַיִּסַּע מִלֵּאף הָאֱלֹהִים הֵהָלֵךְ לַפְּנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם. וַיִּסַּע, בְּגִין דִּיתִיבֵי אֲשׁוּן יִשְׂרָאֵל, וְיִהוֹן נְטִירִין. וְכָל אֵינּוֹן גִּירִין, וּבִלְסַטְרָאִין, וְאַבְנִין, וְקוֹלְפִין, דְּהוּוּ רְמָאן לְגַבְיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, לֹא מָטוּ לִזְנוּן. וְהִינּוּ דְכְּתִיב, (שם יד יא) הַתִּיצְבוּ וּרְאוּ, וּבְגִין כֵּף דְּמִיתִיף, בְּהֵהוּא גְּוֹנָא מְמֵשׁ.

בֵּינָן דְּאֵינּוֹן אוּכְלוֹסִין אֲתַעְבְּרוּ, וְחָמוּ כָּל אֵינּוֹן נְסִין וּגְבוּרוֹן דְּעַבְד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְמָא, כְּדִין נָאוּ לְחִינֵף בְּתוֹרִים, אֲתַתְּקְנוּ יִשְׂרָאֵל בְּרִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא, דְּכְּתִיב (שם יד לא) וַיֵּאמְרוּ בְּה' וּבְמִשָּׁה עֲבָדוּ. וְקָבְלוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרֵייתָא עַל טוֹרָא דְּסִינַי, תּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, וּכְדִין אֲתַתְּקְנוּ כּוּלָּא, עֵילָא וְתַתָּא כְּדַקָּא יָאוּת.

נָאוּ לְחִינֵף בְּתוֹרִים, תָּא חֲזִי, כָּל גְּוֹנִין דְּלָגוּ, וְכָל מַחְשְׁבִין וְרַעוּתִין דְּעֵלְמָא דְּאֵינּוֹן גּוּ לְבָא, כּוּלְהוּ אֲתַחֲזוּן בְּאַנְפִין. וּבְאַנְפִין אֲשַׁתְּמוּדְעָא בְּרַגְשׁ מֵאֵן אִיהוּ. אִי עוֹבְדוּי לְטַב, אִי עוֹבְדוּי לְבִישׁ. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה ג ט) הַכֶּרֶת פְּנֵיהֶם עֲנֹתָה בָּם. וְהַשְׁתָּא דְּתִיקוֹנִין דְּכֵלָּא כְּלָהוּ כְּדַקָּא יָאוּת, בְּתִיקוֹנִין דְּכֵשְׂרָאֵן, בְּתִיקוֹנִין דְּעוֹבְדִין טְבִין, מִיַּד נָאוּ לְחִינֵף בְּלֹא כִּיסוּפָא כָּלֵל.

וְכֵן דָּא הוּי בְּזִמְנָא דְּאֲתַבְּנֵי בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְעֵלְמִין כּוּלְהוֹן בְּחִדּוּא, עֵילָא וְתַתָּא, וּכְדִין אֲתַתְּקְנוּ אֲנְפִין כְּדַקָּא חֲזִי. אֲתַחְבְּרוּ אֲנְפִין בְּאַנְפִין כְּדַקָּא חֲזִי.

לְחִינֵף, וְלֹא כְּתִיב פְּנֵיךְ, בְּגִין דְּכוּלָּא חַד, אֲבָל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד א</p> <hr/> <p>אדרא רבא זוטא</p> <p>* ונספחו עלין ו' ספרים</p> <p>תפלות ובקשות גאולת הרשב"י שירה וזמרה תהלות הזוהר תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 חשבונות הזוהר רשימת 200 ספרי הזוהר</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד ד</p> <hr/> <p>זהרי הזוהר</p> <p>ח' ספרים חבל על כל רגע נשמת הרשב"י חיים של זהר השפעות הרשב"י רחמי הרשב"י הזוהר והר סיני הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תהלות דוד סדר בראשית</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד ג</p> <hr/> <p>אורות הזוהר</p> <p>י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלאות הזוהר תהלות הזוהר גאלת הרשב"י במחיצת הרשב"י מפעלות הזוהר אור הרשב"י הזוהר והערב רב זכותא דרשב"י גימטריאות הזוהר שער התקונים שירה וזמרה בר יוחאי</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד ב</p> <hr/> <p>מאורות הזוהר</p> <p>ט"ו ספרים מאורות הזוהר התגלות הזוהר אגרות הזוהר הרמח"ל והזוהר עת לעשות לה' המשיח והזוהר הצדיקים והזוהר חשבונות הזוהר קבלתי ונושעתי אלה מקראי קודש הפצת הזוהר מצדיקי הרבים תיבת נח ישועות הזוהר אל הערפל</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד א</p> <hr/> <p>אור הזוהר</p> <p>המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖ גדולי ישראל והזוהר</p> <p>* ערכה של שעה</p> <hr/> <p>768 עמודים</p>
<p>5</p> 	<p>4</p> 	<p>3</p> 	<p>2</p> 	<p>1</p>